

MAESTRA

L.S. Hilton

Μετάφραση: Σοφία Τάλα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Στον Νορβηγό Θεό των Πάντων,
με τις ευχαριστίες μου.

Πρόλογος

Βαριοί ποδόγυροι και δολοφονικά τακούνια κινήθηκαν ορμητικά, κροταλίζοντας πάνω στο παρκέ. Διασχίσαμε τον διάδρομο κατευθυνόμενες προς μια δίφυλλη πόρτα, το σιγανό βουητό που ακουγόταν από μέσα έδειχνε ότι οι άντρες ήταν ήδη εκεί. Το δωμάτιο φωτιζόταν από κεριά, τραπεζάκια ήταν τοποθετημένα ανάμεσα σε καναπέδες και χαμηλές καρέκλες. Οι άντρες φορούσαν χοντρές μαύρες σατέν πιτζάμες κι αποπάνω σακάκια που κούμπωναν με θηλιές από γαϊτάνι, η γυαλάδα στο υφάδι του υφάσματος αντιστάθμιζε τα κολλαριστά πουκάμισά τους. Πού και πού ένα βαρύ μανικετόκουμπο ή ένα λεπτό ρολόι άστραφτε χρυσό στο φως των κεριών, ένα κεντητό μονόγραμμα κυμάτιζε κάτω από ένα φανταχτερό μεταξωτό μαντίλι. Θα έμοιαζε ανόητο, θεατρinίστικο, αν οι λεπτομέρειες δεν ήταν τόσο τέλειες, αλλά ένιωσα να υπνωτίζομαι, με τον σφυγμό μου αργό και βαθύ. Την Ιβέτ την έπαιρνε μακριά ένας άντρας μ' ένα φτερό παγονιού καρφίτσωμένο στη μανσέτα του – σήκωσα τα μάτια και είδα έναν άλλον άντρα να με πλησιάζει, με μια γαρδένια σαν τη δική μου στο πέτο.

«Όστε έτσι πάει, λοιπόν;»

«Όσο τρώμε, ναι. Ύστερα μπορείς να διαλέξεις όποιον θέλεις. *Μπονσουάρ*».

«*Μπονσουάρ*».

Ήταν ψηλός κι αδύνατος, αν και το κορμί του ήταν νεότερο από το πρόσωπό του που ήταν μάλλον σκληρό και ρυτιδιασμένο.

Τα γκριζαρισμένα μαλλιά του ήταν τραβηγμένα πίσω, πάνω από το ψηλό μέτωπό του. Τα μεγάλα, ελαφρώς κουκουλωτά μάτια του τον έκαναν να μοιάζει με Βυζαντινό άγιο. Με οδήγησε σ' έναν καναπέ, περίμενε να καθίσω και μου έδωσε ένα λιτό κρυστάλλινο ποτήρι με λευκό κρασί, που είχε καθαρή και ορυκτώδη γεύση. Η τόση τυπικότητα ήταν για γέλια, αλλά μου άρεσε η χορογραφία. Ήταν φανερό ότι ο Ζουλιέν εκτιμούσε την ηδονή της προσμονής. Οι κατά κύριο λόγο γυμνές σερβιτόρες επανεμφανίστηκαν κρατώντας πιατάκια με μικροσκοπικές σφολιατέλες με αστακό, κατόπιν με φέτες στήθους πάπιας με πάστα μελιού και τζιντζερ, τουίλ σμέουρου και φράουλας. Απλώς υπαινιγμοί φαγητού, τίποτα για χόρταση.

«Τα κόκκινα φρούτα κάνουν το μουνί της γυναίκας να έχει υπέροχη γεύση», σχολίασε ο διπλανός μου στο τραπέζι.

«Το ξέρω».

Γινόταν μια κάποια ήρεμη συζήτηση στο τραπέζι, αλλά οι συνδαιτυμόνες κυρίως έπιναν και παρατηρούσαν, τα μάτια τους πετούσαν από τον έναν στον άλλον και στις σερβιτόρες που κινούνταν με σβελτάδα και που είχαν κορμιά χορεύτριας, όπως είδα, αδύνατα αλλά όλο μυς, με γάμπες που φούσκωναν πάνω από τις σφιχτές μπότες τους. Χορεύτριες από το *κορ ντε μπαλέ* που έκαναν δεύτερη δουλειά; Είδα αμυδρά στην άλλη άκρη του δωματίου να ταΐζουν την Ιβέτ σύκα γεμιστά με αμύγδαλα μ' ένα μυτερό ασημένιο διχαλωτό πιρούνι, το κορμί της στημένο σαν του φιδιού, μια υποψία ενός σκουρόχρωμου μηρού ανάμεσα στο κόκκινο μετάξι. Με σοβαρό ύφος, οι σερβιτόρες κύκλωσαν το δωμάτιο με κηροσβέστες, χαμηλώνοντας τον φωτισμό μέσα σ' ένα σύννεφο από μελισσοκέρι, και τότε αισθάνθηκα το χέρι του άντρα στον μηρό μου, να διαγράφει κύκλους και να χαϊδεύει, χωρίς καμία απολύτως βιασύνη, και το κορμί μου να ανταποκρίνεται μ' ένα σφίξιμο ανάμεσα στα πόδια μου. Τα κορίτσια αράδιασαν ρηχούς λακαρισμένους δίσκους με προφυλακτικά,

κρυστάλλινα μπουκαλάκια με λάδι μονόι, λιπαντικά μέσα σε φοντανιέρες. Ορισμένα από τα ζευγάρια φιλιόντουσαν, ευχαριστημένα με το ταίρι τους, άλλοι σηκώνονταν ευγενικά και διέσχιζαν το δωμάτιο για να βρουν το θήραμα που είχαν διαλέξει νωρίτερα. Το κιμονό της Ιβέτ ήταν ορθάνοιχτο, το κεφάλι του δικού της συνοδού βουτηγμένο στο μουνί της. Οι ματιές μας έσμιξαν κι εκείνη χαμογέλασε ηδονικά, προτού αφήσει το κεφάλι της να πέσει πίσω ανάμεσα στα μαξιλάρια, με την εκστατική κίνηση που κάνει το πρεζόνι όταν παίρνει τη δόση του και γλαρώνει.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΑΠΕΞΩ

Κεφάλαιο Ένα

Αν με ρωτούσες πώς ξεκίνησε όλο αυτό, θα σου έλεγα ειλικρινά ότι την πρώτη φορά έγινε τυχαία. Ήταν περίπου έξι το απόγευμα, η ώρα εκείνη που η πόλη στροβιλίζεται ξανά σαν σβούρα γύρω από τον άξονά της και, παρότι οι δρόμοι αποπάνω θερίζονται από το αγιάζι ενός ακόμα χάλια Μάη, ο σταθμός του μετρό αποκάτω ήταν υγρός και πινηρός, βρομισμένος από πεταμένες κίτρινες φυλλάδες και περιτυλίγματα από πρόχειρο φαγητό, εκνευρισμένους τουρίστες με κακόγουστα χαχόλικα ρούχα στριμωγμένους ανάμεσα στους παραιτημένους, χλωμούς επιβάτες που πήγαιναν κι έρχονταν από τις δουλειές τους. Περιμένα στην αποβάθρα για τη γραμμή του Πικαντίλι στο Γκριν Παρκ έλειπα από άλλο ένα φανταστικό ξεκίνημα άλλης μιας φανταστικής βδομάδας γεμάτης τραμπουκισμό και προσβολές στην υπερφανταστική δουλειά μου. Όταν έφυγε το τρένο της απέναντι αποβάθρας, ακούστηκε από το πλήθος ένα ομαδικό σιγανό βογκητό. Ο πίνακας έγραφε ότι ο επόμενος συρμός είχε κολλήσει στο Χόλμπορν. Μάλλον κάποιος θα είχε πέσει στις ράγες. Συνηθισμένα πράγματα, έβλεπες τον κόσμο να σκέφτεται. Γιατί έπρεπε πάντα να αυτοκτονούν τις ώρες αιχμής; Οι επιβάτες άρχισαν να φεύγουν ανάμεσά τους, μια κοπέλα με πανύψηλα τακούνια που δυσκολευόταν να τα περπατήσει και μπλε ηλεκτρικό εφαρμοστό φόρεμα γάζα. Περσινής σεζόν κομμάτι του Αλαϊά από τα Ζάρα, σκέφτηκα. Μάλλον πηγαίνει στην πλατεία Λέστερ μαζί με τα άλλα βλαχαδερά. Τα μαλλιά της ήταν

ασυνήθιστα, ένας τεράστιος καταρράκτης από δαμασκηνιά εξ-
τένσιον· πλεγμένα ανάμεσά τους, μερικά νήματα που έμοιαζαν
χρυσά αιχμαλώτιζαν και συγκρατούσαν τη λάμψη από τα νέον
φώτα του σταθμού.

«Τζούντι! Τζούντι! Εσύ είσαι;»

Κοίταζε προς το μέρος μου και μου κουνούσε το χέρι ενθου-
σιασμένη. Έκανα πως δεν την άκουσα.

«Τζούντι! Εδώ!»

Ο κόσμος άρχισε να κοιτάζει. Η κοπέλα, παραπαιώντας πάνω
στα ψηλοτάκουνα, είχε πλησιάσει επικίνδυνα την κίτρινη λωρί-
δα ασφαλείας.

«Εγώ είμαι! Η Λιάν!»

«Σε φωνάζει η φίλη σου!» μου είπε εξυπηρετικά η γυναίκα
δίπλα μου.

«Τα λέμε πάνω σ' ένα λεπτό!» Δεν άκουγα φωνές σαν τις δι-
κές της πολύ συχνά πια. Δεν περίμενα ποτέ ότι θα την ξανάβλε-
πα. Προφανώς δεν υπήρχε περίπτωση να πάρει δρόμο και το
τρένο δεν φαινόταν πουθενά, οπότε στήριξα καλύτερα τον βαρύ
δερμάτινο χαρτοφύλακά μου στον ώμο κι άνοιξα δρόμο μέσα
στο πλήθος. Με περίμενε στη σκάλα ανάμεσα στις αποβάθρες.

«Γεια σου! Καλά το κατάλαβα ότι ήσουν εσύ!»

«Γεια σου, Λιάν», της είπα επιφυλακτικά.

Κάλυψε στραβοπατώντας τα τελευταία λιγούστα εκατοστά
που μας χώριζαν και με αγκάλιασε τόσο σφιχτά όσο αν ήμουν η
χαμένη από χρόνια αδερφή της.

«Μα τι εμφάνιση είναι αυτή! Τέρμα επαγγελματική. Δεν
ήξερα ότι μένεις στο Λονδίνο!» Δεν σχολίασα ότι μάλλον δεν το
ήξερε επειδή είχα να της μιλήσω μια δεκαετία. Οι φίλοι από το
Facebook δεν ήταν του στιλ μου και ούτε είχα καμία όρεξη να
μου υπενθυμίζουν ποτέ την καταγωγή μου.

Αλλά μετά ένιωσα σαν σκρόφα. «Κι εσύ στις ομορφιές σου
είσαι, Λιάν. Τα μαλλιά σου είναι τέλεια».

«Βασικά, δεν κυκλοφορώ με το Λιάν πια. Το έχω κάνει Μερσέντες».

«Μερσέντες; Α... ωραία. Εγώ χρησιμοποιώ κυρίως το Τζούντιθ. Ακούγεται πιο μεγαλίστικο».

«Ναι, για κοίτα μας, όμως, ε; Μεγαλώσαμε πια».

Δεν νομίζω ότι τότε ήξερα τι πάει να πει αυτό. Αναρωτήθηκα αν εκείνη ήξερε.

«Άκου, έχω μια ωρίτσα ελεύθερη προτού πιάσω δουλειά». Δουλλειά. «Κάνεις κέφι να πούμε ένα ποτό στα γρήγορα; Να πούμε τα νέα μας;»

Θα μπορούσα να της πω ότι είχα δουλειά, ότι βιαζόμουν, θα μπορούσα να πάρω τον αριθμό της, δήθεν ότι θα της τηλεφωνούσα. Αλλά πού αλλού είχα να πάω; Και η φωνή της είχε κάτι –κάτι το παράξενα ευχάριστο, επειδή ακριβώς μου ήταν γνώριμη– που μ' έκανε να νιώθω μόνη αλλά και καθησυχασμένη την ίδια στιγμή. Είχα μόνο δύο εικοσάλια όλα κι όλα κι έμεναν τρεις μέρες ακόμα μέχρι να πληρωθώ. Παρ' όλα αυτά, μπορεί κάτι να εμφανιζόταν στον ορίζοντα.

«Ναι, αμέ», της είπα. «Θα κεράσω εγώ, όμως. Λέω να πάμε στο Ριτζ».

Δύο κοκτέιλ σαμπάνιας στο μπαρ Ρίβολι, τριάντα οχτώ λίρες. Μου έμεναν δύο λίρες στην τσέπη κι άλλες δώδεκα που είχα μέσα στην κάρτα απεριορίστων διαδρομών. Απλώς δεν θα είχα να φάω μέχρι το τέλος της βδομάδας. Ίσως ήταν βλακεία να κάνω τέτοιου είδους φιγούρα, αλλά μερικές φορές σ' αυτή τη ζωή πρέπει να δείχνεις και λίγη αφηφισιά. Με το τεχνητό νύχι της, που ήταν βαμμένο φούξια με ημιμόνιμο βερνίκι Σέλακ, η Λιάν –Μερσέντες– κατάφερε ενθουσιασμένη να ψαρέψει το κερασάκι μαρασκίνο, που όλο χοροπηδούσε και της ξέφευγε, κι ήπιε όλο χαρά μια θορυβώδη γουλιά από το ποτό της.

«Και γαμώ είναι εδώ, ευχαριστώ. Αν και τώρα πια προτιμώ σαμπάνια Ροντερέρ».

Καλά να πάθω που ήθελα να της πουλήσω μούρη!

«Εγώ δουλεύω εδώ κοντά», την πληροφόρησα χωρίς να με ρωτήσει. «Ασχολούμαι με έργα τέχνης. Σ' έναν οίκο δημοπρασιών. Ο τομέας μου είναι τα έργα μεγάλων ζωγράφων της Αναγέννησης». Βασικά δεν ήταν, αλλά έτσι κι αλλιώς αποκλείεται να ήξερε η Διάν να ξεχωρίσει έναν Ρούμπενς από έναν Ρέμπραντ.

«Τα κονομάς, δηλαδή», σχολίασε. Τώρα είχε πάρει βαριεστημένο ύφος κι έπαιζε με το αναδευτήρι του ποτού της. Αναρωτήθηκα αν μετάνιωνε που με είχε φωνάξει όταν με είχε δει στον σταθμό, αλλά, αντί να ενοχληθώ, μ' έπιασε μια ελεεινή επιθυμία να την ευχαριστήσω.

«Μπα, έτσι νομίζει όποιος το ακούει», της είπα εμπιστευτικά, νιώθοντας το μπράντι και τη ζάχαρη που κυλούσαν στο αίμα μου να με χαλαρώνουν, «αλλά στην πραγματικότητα παίρνω ψίχουλα αποκεί. Συνήθως μένω πανί με πανί».

Η «Μερσέντες» μου είπε ότι βρισκόταν στο Λονδίνο εδώ κι έναν χρόνο. Δούλευε σ' ένα μπαρ σαμπάνιας στην περιοχή του Σεντ Τζέιμς. «Υποτίθεται ότι είναι κυριλέ, αλλά κι εκεί τα ίδια ρεμάλια μαζεύονται. Μη φανταστείς τίποτα πονηρό», πρόσθεσε βιαστικά. «Ένα απλό μπαρ είναι, τίποτα άλλο. Αλλά τα φιλοδώρηματά είναι απίστευτα».

Ισχυρίστηκε ότι έβγαζε δύο χιλιάρικα τη βδομάδα. «Αν και μ' αυτή τη δουλειά βάζεις κιά», είπε θλιμμένα, αγγίζοντας την ανύπαρκτη κοιλιά της. «Πολύ ποτό. Αν και δεν το πληρώνουμε. Στην ανάγκη, να το χύνουμε στις γλάστρες, λέει ο Όλι».

«Ο Όλι;»

«Ο ιδιοκτήτης. Έι, πρέπει να 'ρθεις καμιά μέρα από το μπαρ. Να πιάσεις εκεί δεύτερη δουλειά, αφού είσαι άφραγκη. Ο Όλι ψάχνει συνέχεια για κορίτσια. Θα πεις άλλο ένα;»

Ένα ηλικιωμένο ζευγάρι ντυμένο επίσημα, που μάλλον πήγαινε στην όπερα, κάθισε στο τραπέζι απέναντί μας. Η γυναίκα κοίταξε επικριτικά τη Μερσέντες, από τα πόδια της με το

ψεύτικο μαύρισμα μέχρι το ντεκολτέ της με τις γυαλάδες. Η Μερσέντες στριφογύρισε στην καρέκλα της, ξεσταύρωσε και σταύρωσε ξανά τα πόδια της επίτηδες και αργά, προσφέροντας σ' εμένα αλλά και στον καημένο τον παππού μια στιγμιαία θέα του μαύρου δαντελένιου στρινγκ της, χωρίς να πάρει στιγμή τα μάτια της από τα μάτια της γυναίκας. Δεν χρειάζοταν καν να ρωτήσω αν είχε κανείς πρόβλημα μ' αυτό.

«Όπως σου έλεγα», συνέχισε η Μερσέντες, όταν η γυναίκα έστρεψε κατακόκκινη σαν παντζάρι το βλέμμα της στον κατάλογο με τα κοκτέιλ, «έχει γέλιο». *Γιέλλιο*. «Έχει κορίτσια από παντού. Θα έκανες θραύση, έτσι και σεναριζόσουν λιγάκι. Άντε, πάμε!»

Κοίταξα το μαύρο Σάντρο τουίντ ταγέρ που φορούσα. Μεσάτο σακάκι με κοντή κλος φούστα. Υποτίθεται ότι ήταν επίτηδες προκλητικό, επαγγελματικό μεν με μια μποέμικη πινελιά δε –τουλάχιστον αυτό έλεγα στον εαυτό μου όταν μαντάριζα όπως όπως το στρίφωμα για χιλιοστή φορά–, αλλά μπροστά στη Μερσέντες έμοιαζα με κακομοιριασμένη κουρούνα.

«Τώρα;»

«Ναι, γιατί όχι; Έχω ένα κάρο πράγματα στην τσάντα μου».

«Δεν ξέρω, Λιάν».

«Μερσέντες είπαμε».

«Συγγνώμη».

«Έλα, μπορείς να φορέσεις το δαντελένιο μπλουζάκι μου. Θα δείχνει σουπέρ με τα βυζιά σου. Εκτός κι αν έχεις δουλειά».

«Όχι», απάντησα γέρνοντας πίσω το κεφάλι για να πω και την τελευταία σταγόνα από την αγκοστούρα και τις φυσαλίδες της σαμπάνιας. «Όχι, δεν έχω δουλειά».

Κεφάλαιο Δύο

Διάβασα κάπου ότι ο νόμος της αιτίας και του αποτελέσματος είναι μια δικλείδα ασφαλείας ενάντια στο απρόοπτο, ενάντια στην τρομακτικά ασυνεπή μεταβλητότητα της τύχης. Γιατί πήγα με τη Λιάν εκείνη τη μέρα; Δεν ήταν δα χειρότερη απ' όλες τις άλλες μέρες. Αλλά οι επιλογές γίνονται προτού δοθούν οι εξηγήσεις, είτε μας νοιάζει να τις μάθουμε είτε όχι. Στον κόσμο της τέχνης, ουσιαστικά μόνο δύο είναι οι οίκοι δημοπρασιών που πρέπει να γνωρίζεις. Είναι αυτοί που κάνουν πωλήσεις εκατοντάδων εκατομμυρίων λιρών, που διαχειρίζονται τις συλλογές που διαθέτουν οι απελπισμένοι δούκες και οι ολιγάρχες με σύνδρομο κοινωνικού άγχους, οι οποίοι βγάζουν στα μουλωχτά πανέμορφα έργα και αριστουργήματα χιλιάδων ετών μέσα από τα δωμάτιά τους με τη μουσειακή ατμόσφαιρα και τα μετατρέπουν σε ψυχρό, σέξι χρήμα. Όταν είχα βρει δουλειά στην Μπρίτις Πίκτοερς πριν από τρία χρόνια, νόμιζα ότι είχα πιάσει επιτέλους την καλή. Για μια-δυο μέρες έστω. Σύντομα κατάλαβα ότι οι χαμάληδες, οι τύποι που σήκωναν στους ώμους τους τα έργα, ήταν και οι μοναδικοί που ενδιαφέρονταν έστω και λίγο για τους πίνακες. Όλοι οι υπόλοιποι θα μπορούσαν κάλλιστα να πουλούσαν σπριτόξυλα ή βούτυρο. Παρά το γεγονός ότι είχα πάρει αυτή τη δουλειά με την αξία μου, παρά τη σκληρή δουλειά μου, την ευσυνειδησία μου και γενικά τις μάλλον εντυπωσιακές γνώσεις μου πάνω στην τέχνη, αναγκάστηκα να παραδεχτώ ότι για τα πρότυπα του οίκου ήταν ξεκάθαρο πως δεν ήμουν και τίποτα

φοβερό. Έπειτα από μια-δυο βδομάδες στο τμήμα, κατάλαβα ότι κανένας εκεί μέσα δεν έδινε δεκάρα αν ήξερες να ξεχωρίσεις έναν Μπρέγκελ από έναν Μπονάρ, ότι υπήρχαν άλλοι, πιο κρισιμοι κώδικες που έπρεπε να σπάσεις.

Βέβαια, υπήρχαν μερικά πράγματα στη δουλειά μου στον οίκο που εξακολουθούσαν να μου αρέσουν ακόμα κι έπειτα από τρία χρόνια. Μου άρεσε να περνάω μπροστά από τον ένστολο θυρωρό και να μπαίνω στον χώρο υποδοχής που μύριζε ορχιδέες. Μου άρεσαν τα γεμάτα δέος βλέμματα, που οι πελάτες φυλούσαν μόνο για τους «ειδικούς», καθώς ανέβαινα τη μεγαλόπρεπη δρύινη σκάλα, επειδή, όπως ήταν φυσικό, τα πάντα μέσα στον οίκο έμοιαζαν λες και είχαν τη μεγαλοπρέπεια τριών αιώνων. Μου άρεσε να κρυφακούω τις εμφανισιακά πανομοιότυπες ευρωγραμματοείς να κουβενιάζουν, να προφέρουν τα γαλλικά και ιταλικά φωνήεντά τους τόσο ξερά όσο και τα ψεκασμένα με λακ μαλλιά τους. Μου άρεσε που εγώ, αντίθετα μ' εκείνες, δεν προσπαθούσα να αιχμαλωτίσω έναν περαστικό διαχειριστή κερδοσκοπικών αμοιβαίων κεφαλαίων με τις μπούκλες από το σεσουάρ μου. Ήμουν περήφανη για ό,τι είχα καταφέρει: να κερδίσω με το σπαθί μου μια θέση βοηθού έπειτα από έναν χρόνο πρακτικής άσκησης στην Μπρίτις Πίκτσερς. Όχι ότι σκόπευα να μείνω για πολύ στο τμήμα. Δεν θα περνούσα εγώ την υπόλοιπη ζωή μου κοιτάζοντας πίνακες με άλογα και σκυλιά.

Εκείνη η μέρα, η μέρα που έπεσα τυχαία πάνω στη Λιάν, είχε αρχίσει με ένα μέιλ από τη Λόρα Μπελβουάρ, την υποδιευθύντρια του τμήματος. Ο τίτλος του ήταν «Δράσε Άμεσα!», αλλά στο σώμα του μηνύματος δεν υπήρχε κείμενο. Πήγα στο γραφείο της για να τη ρωτήσω τι ήθελε. Τα αφεντικά είχαν πρόσφατα παρακολουθήσει κάποια σεμινάρια Διοίκησης Επιχειρήσεων και η Λόρα υποστήριζε στην πράξη την ιδέα της ψηφιακής επικοινωνίας μεταξύ των γραφείων, αν και δυστυχώς

δεν είχε καταφέρει ακόμα να παρακάμψει το πρόβλημα της πληκτρολόγησης.

«Θέλω να κάνεις τις ταυτοποιήσεις για τους πίνακες του Λόνγκι».

Προετοιμάζαμε για την προσεχή δημοπρασία ιταλικών έργων μια σειρά από ομαδικά πορτρέτα του Βενετού ζωγράφου, τα οποία απεικόνιζαν σκηνές της καθημερινής ζωής στην Αγγλία του δέκατου όγδοου αιώνα.

«Θέλεις να ελέγξω τους τίτλους στην αποθήκη;»

«Όχι, Τζούντιθ. Αυτή είναι δουλειά του Ρούπερτ. Θέλω να πας στη Χάινζ και να δεις αν μπορείς να βρεις την ταυτότητα των προσώπων που είναι στους πίνακες». Ο Ρούπερτ ήταν ο διευθυντής του τμήματος και σπάνια εμφανιζόταν πριν από τις έντεκα.

Η Αρχαιοθήκη Χάινζ διέθετε έναν τεράστιο κατάλογο από εικόνες ατόμων και τα ονόματά τους. Έπρεπε να ψάξω ποιοι συγκεκριμένοι Άγγλοι νεαροί λόρδοι μπορεί να είχαν ποζάρει στον Λόνγκι κατά τη διάρκεια των γλεντιών που έκαναν τον δέκατο όγδοο αιώνα, λες και η αναφορά των ονομάτων τους θα έκανε τους πίνακες πιο ενδιαφέροντες για τους αγοραστές.

«Εντάξει. Μήπως έχεις φωτογραφίες, σε παρακαλώ;»

Η Λόρα γέλασε. «Θα τις βρεις στη βιβλιοθήκη. Με τη σήμανση “Λόνγκι-Άνοιξη”».

Μια και ο οίκος καταλάμβανε ολόκληρο οικοδομικό τετράγωνο, ήταν τέσσερα λεπτά περπάτημα από το τμήμα μέχρι τη βιβλιοθήκη – μια διαδρομή που έκανα πολλές φορές καθημερινά. Παρά τις φήμες ότι στον έξω κόσμο είχε φτάσει ο εικοστός πρώτος αιώνας, ο οίκος λειτουργούσε ακόμα σε μεγάλο βαθμό σαν τράπεζα βικτοριανής εποχής. Πολλοί από τους υπαλλήλους περνούσαν τις μέρες τους διασχίζοντας κουρασμένα τους διαδρόμους για να παραδώσουν σημειώματα ο ένας στον άλλον. Ούτε η αρχαιοθήκη ούτε η βιβλιοθήκη ήταν

μηχανογραφημένες όπως θα έπρεπε· έβρισκες συχνά ιστορίες τρόμου του Ντίκενς σφηνωμένες σε δυσδιάκριτες τρύπες ανάμεσα σε σωρούς αποδείξεων και τριπλότυπων φωτοτυπημένων λογαριασμών. Βρήκα τον φάκελο με τις φωτογραφίες και γύρισα στο γραφείο μου για να πάρω την τσάντα μου. Χτύπησε το τηλέφωνο.

«Αλό; Είμαι η Σερίνα από τη ρεσεψιόν. Έχω εδώ τα παντελόνια του Ρούπερτ».

Κι έτσι, κατέβηκα στη ρεσεψιόν, πήρα την τεράστια τσάντα από τον ράφτη του Ρούπερτ, που την είχαν στείλει με κούριερ από την οδό Σάβιλ Ρόου που βρισκόταν πεντακόσια μέτρα και κάτι πιο κάτω, και την ανέβασα στο τμήμα. Η Λόρα σήκωσε τα μάτια και με κοίταξε.

«Ακόμα εδώ είσαι, Τζούντιθ; Τι στο καλό κάνεις τόση ώρα; Τέλος πάντων, μια κι είσαι εδώ, μου φέρνεις, σε παρακαλώ, έναν καπουτσίνο; Όχι από το κυλικείο, πήγαινε σ' εκείνο το ωραίο μαγαζάκι στην Κράουν Πάσατζ. Να μου φέρεις την απόδειξη».

Μόλις έφερα τον καφέ, έφυγα για την αρχειοθήκη. Είχα πέντε φωτογραφίες στην τσάντα μου, με σκηνές στο θέατρο Φενίτσε, στο Ζάτερε και σ' ένα καφέ στο Ριάλτο, κι αφού έφαξα στα κουτιά για μια-δυο ώρες, κατάφερα να φτιάξω μια λίστα με δώδεκα επιβεβαιωμένες ταυτότητες μοντέλων που βρίσκονταν στην Ιταλία την ίδια περίοδο που είχαν φιλοτεχνηθεί τα πορτρέτα. Αντιστοίχισα τις αναφορές στο ευρετήριο της Χάινζ με τους πίνακες, έτσι ώστε να μπορεί να ελεγχθεί η ταυτοποίησή τους για τον κατάλογο της δημοπρασίας, και πήγα τα στοιχεία στη Λόρα.

«Τι είναι αυτά;»

«Τα στοιχεία που μου ζήτησες για τους Λόνγκι».

«Αυτοί είναι οι Λόνγκι από τη δημοπρασία που κάναμε πριν από μια εξαετία. Αμάν πια, βρε Τζούντιθ! Οι φωτογραφίες ήταν

στο μέιλ που σου έστειλα σήμερα το πρωί». Θα εννοούσε το κενό μέιλ.

«Μα, Λόρα, είπες ότι ήταν στη βιβλιοθήκη».

«Εννοούσα στην ηλεκτρονική βιβλιοθήκη».

Δεν έβγαλα τσιμουδιά. Συνδέθηκα με τον ηλεκτρονικό κατάλογο του τμήματος, βρήκα τις σωστές φωτογραφίες (που ήταν αρχειοθετημένες ως «Λούνγκι»), τις έστειλα στο κινητό μου και πήγα πάλι στη Χάινζ, αφού πρώτα έφαγα μια γερή κατσάδα από τη Λόρα επειδή χασομερούσα. Είχα ήδη τελειώσει τη δεύτερη παρτίδα ταυτοποιήσεων μέχρι η Λόρα να γυρίσει από το μεσημεριανό της γεύμα στο Καπρίς, κι έτσι άρχισα να τηλεφωνώ στους προσκεκλημένους που δεν είχαν ενημερώσει αν θα παρευρεθούν στην ιδιωτική έκθεση για τη δημοπρασία. Στη συνέχεια έγραψα τις βιογραφίες και τις έστειλα με μέιλ στη Λόρα και στον Ρούπερτ, έδειξα στη Λόρα πώς να ανοίξει το συνημμένο αρχείο, πήρα το μετρό και πήγα στην αποθήκη του δημιουργικού εργαστηρίου Εφαρμοσμένες Τέχνες κοντά στο Τσέλσι Χάρμπορ για να δω ένα δείγμα από μεταξωτό ύφασμα το οποίο ο Ρούπερτ πίστευε ότι ίσως ταίριαζε ως ταπισερί για τους Λόνγκι, ανακάλυψα, όπως ήταν αναμενόμενο, ότι δεν ταίριαζε, έκανα με τα πόδια το μεγαλύτερο μέρος της επιστροφής επειδή ο συρμός της Κυκλικής Γραμμής του μετρό είχε κολλήσει στην οδό Έτζγουερ, κάνοντας στο μεταξύ μια παράκαμψη για να περάσω από το κατάστημα Λίλιγουαϊτς στο Πικαντίλι και να πάρω έναν υπνόσακο για την εκδρομή που θα έκανε το σχολείο του γιου της Λόρα σε μια κατασκήνωση, γύρισα στο τμήμα πτώμα και μέσα στη βρόμα στις πεντέμισι το απόγευμα και έφαγα αποπάνω κι άλλη κατσάδα, επειδή δεν πρόλαβα την ειδική για το τμήμα μας έκθεση των έργων για τα οποία δούλευα όλο το πρωί.

«Ειλικρινά, Τζούντιθ», σχολίασε η Λόρα, «δεν πρόκειται ποτέ να πας μπροστά, αν το σκας για να τριγυρίζεις στην πόλη αντί να είσαι εδώ για να βλέπεις τα έργα».

Πέρα από τα αόρατα νήματα της μοίρας, ίσως τελικά να μην ήταν τόσο περίεργο το γεγονός ότι, όταν συνάντησα λίγο αργότερα τη Λιάν στον σταθμό του μετρό, ένιωθα πραγματικά την ανάγκη να πιω ένα ποτό.